

Afscheidswoord van Wilfried De Brouwer bij de uitvaart van Generaal-Majoor Vlieger b.d. Camille Goossens op 07 december 2018.

Beste Jeannine, beste familie, beste vrienden, chers amis,

Een afscheidswoord brengen bij het heengaan van een goede vriend is altijd emotioneel; maar ditmaal valt het mij bijzonder moeilijk.

Tot een zestal maanden geleden gold Camille als een voorbeeld, een model van een tachtiger die nog zeer actief was en zeer alert, zowel fysisch als mentaal. Daarom waren we echt geschokt toen we vernamen dat hij vertrokken was voor zijn laatste vlucht.

We hebben mekaar voor het eerst ontmoet in 1957, in de vliegschool van Kamina, in Congo. Camille was in de promotie voor ons en met veel respect keken we op naar de anciens. Maar vooral naar diegene aan wie men op het einde van de training de prijs toekende van de leerling piloot die de beste was in acrobatie.

Camille won die prijs en hij trok die lijn door. In 1959 werd hij laureaat van de prijs Captain Gade, een trofee die de ambassade van de Verenigde Staten toekende aan de beste leerling piloot van de voorgaande jaren.

Hij had dus wel degelijk het geschikt profiel om bij de jacht te gaan, “la Chasse pure” in Chièvres. Hij vloog er op Hunter 6, het toenmalig jachtvliegtuig bij uitstek. Maar vanaf 1960 werd de jachtwing opgedoekt en het personeel werd verspreid over diverse eenheden. Camille ging naar de instructie en hij werd moniteur op SV-4 in Goetsenhoven.

Tot zijn eigen verbazing werd hij begin 62 aangeduid om, samen met zijn vriend Xavier Janssens, als allereerste Belgen onderrichter te worden op de gloednieuwe Starfighter. Inderdaad, wanneer men moniteur is op tweedekker verwacht men niet om aangeduid te worden als moniteur op een vliegtuig dat tweemaal de snelheid van het geluid haalt. Eens gekwalificeerd zal hij, op zijn beurt, tientallen piloten leren vliegen op dit fantastisch vliegtuig, en dit vanaf de Duitse basissen Nörvenich en Jever.

Hij liet er sporen na... ook letterlijk. Toen we in 1965 onze conversie maakten in Jever hadden de Duitse piloten hun mond vol van een stunt zonder voorgaande. Camille was er namelijk in geslaagd te landen met een dubbelzitter waarvan één van de hoofdwielen niet was uitgekomen. Met een naderingssnelheid van ruim over de 300 km/u kon hij na de landing op één wiel het vliegtuig niet op de landingsbaan houden en heeft hij gedurende ongeveer 300 meter het veld doorploegd vooraleer tot stilstand te komen, juist voor een vliegtuigloods. Beide piloten waren ongedeerd maar het spoor dat hij had getrokken was maanden later nog zichtbaar.

Na zijn beurt als moniteur werd Camille Flight Co in het 23ste smaldeel in Kleine-Brogel. Als allereerste in België bereikte hij er de kaap van 1.000 vliegreuren op F-104. Nadat er een paar piloten het leven hadden gelaten bij het demonstreren van de Starfighter werd hij aangeduid om die taak op zich te nemen. Uiteraard, ditmaal met de nodige beperkingen.

In 1968 werd hij overgeplaatst naar het hoofdkwartier van de Tactische Luchtmacht om in 1972 commandant te worden van het 8ste smaldeel in Bierset. Dit smaldeel deed de conversie op Mirage 5 die nauwelijks twee jaar voordien in gebruik was genomen. Dus opnieuw in een moniteursfunctie, en opnieuw met een vliegtuig dat hij nooit tevoren had gevlogen. Hij deed dit met brio en werd luitenant kolonel in 1975. Onze wegen hebben zich toen opnieuw gekruist, ditmaal in Ramstein, in het pas opgerichte hoofdkwartier van de Geallieerde Luchtstrijdkrachten in Centraal Europa. Hij bewees er zijn polyvalentie, en was er chef van de Recce Branch, een specialiteit die hij tot dan toe nog nooit had uitgeoefend.

In 1977 werd hij commandant van de Vlieggroep in Brustem; hij was er bij toen de Alpha Jet in gebruik werd genomen. En het was niet gedaan; na zijn beurt in Brustem werd hij commandant van de basis Koksijde en leerde er vliegen met de Seaking helikopter.

Hij werd er benoemd tot kolonel, werd chef van de training in de Staf Luchtmacht om in 1982 korpscommandant te worden in Brustem, een eenheid die hem goed lag. Zijn passage zou niet onopgemerkt voorbijgaan. Hij knoopte er nauwe banden aan met de stad St Truiden, en werd er voorzitter van de service club, de Kiwanis.

Benoemd tot generaal-majoor in 1986 werd hij de baas van het Commando Training & Steun van de Luchtmacht, een functie die hij zou blijven uitoefenen tot zijn pensioen in 1991.

Camille was niet de persoon die stil zou zitten na zijn pensioen. Zoals men op de rouwbrief heeft kunnen merken zat hij belangloos in het bestuur van talrijke verenigingen, waarvan ik er toch enige zou willen vermelden.

De eerste is Secretaris Generaal van de "Euro Space Society", een vereniging die allerhande activiteiten organiseert om de ruimtevaart dichterbij de jongeren te brengen. Hij heeft die functie gedurende 16 jaar uitgevoerd en dat zijn inspanningen zeer op prijs werden gesteld blijkt uit de aanwezigheid vandaag van onze eerste Belgische astronaut, Dirk Frimout. Wegens zijn drukke agenda heeft Frank Dewinne zich laten verontschuldigen.

De tweede is zijn voorzitterschap van de VZW het "Huis der Vleugels", het tehuis van de luchtvaartverenigingen in België. Hij heeft die functie gedurende 22 jaar met volle overtuiging uitgeoefend.

Camille was medestichter en bestuurslid van de Belgian Air Force Association, de vereniging van luchtvaartenthousiasten die de activiteiten van de Luchtmacht van dichtbij volgen, ondersteunen en promoten. Hij was ook gedurende decennia bestuurslid van de Belgian Air Cadets, een vereniging met als doel jonge mensen warm te maken voor de luchtvaart. Zijn drie zonen en inmiddels ook drie kleinkinderen ontvingen zo hun eerste 'vleugels' van hun papa of opa.

Inderdaad, ondanks zijn zeer druk professioneel leven is Camille er in geslaagd om met Jeannine een prachtig gezin te stichten. Zoals u reeds hebt kunnen merken is hij erin geslaagd zijn aviation spirit te laten overvloeien naar zowel zijn kinderen als naar zijn kleinkinderen. De meest opvallende getuigen hiervan zijn Chris en Patrick, twee hooggekwalificeerde piloten die hun luchtmachtuniform met terechte fierheid dragen. Opmerkelijk is dat Patrick vandaag aan het hoofd staat van het Competentiecentrum van de Luchtcomponent, het vroegere Commando Training, de laatste functie die Camille heeft uitgeoefend tijdens zijn actieve loopbaan bij de Luchtmacht. Ook Chris speelt een belangrijke rol in de opleiding. Hij is het hoofd van de Belgische afdeling in Sheppard, Texas, USA, waar het *Euro-NATO Joint Jet Pilot Training Program* (ENJJPT) gevestigd is, dat sinds kort alle Belgische jachtpiloten opleidt.

Ook zou ik zijn schoonzoon Bruno willen vermelden, die zijn succesvolle loopbaan bij de Luchtmacht reeds achter de rug heeft en korpsoverste is geweest van Koksijde. Camille was er trots op dat zijn nakomelingen daadwerkelijk in zijn spoor gebleven zijn.

Wat wij zeker van hem zullen onthouden was zijn inzet, zijn spirit en zijn rechtlijnigheid. Vooral dit laatste was één van zijn kenmerken; hij was zeer duidelijk in zijn opinie en stak die niet onder stoelen of banken.

Camille, je mag fier zijn op wat je hebt bereikt in uw leven; een prachtige loopbaan, een prachtig gezin. Weinigen kunnen met dergelijk palmares vertrekken voor hun laatste vlucht.

Je zult de geschiedenis ingaan als één van de markante figuren van de naoorlogse Luchtmacht.

Have a safe flight and a smooth landing.

